

שיר ערש

הייתה פה קודם. היום הרבית לבכות. לא רצית לאכול ובקושי הסכמת להתרוץ. השיער שלך רך והאמבטיה פיזרה בו ניחוח ילדותי. היום תירדמי בלי לאכול, את בטח תתעוררי באמצע הלילה, אני מקווה שנצליח לשמוע אותך. השארתי לך "אור קטן", אני יודעת שאת פוחדת מהחושך. אתמול סימנת לי היטב, כשניסיתי לכבות את האור. את לא יכולה לדבר אבל העיניים שלך זעקו אליי בחשכה. רצתי והדלקתי את "האור הקטן" ואת, שכאילו כל קיומך מוטל בעששית הדולקת, שבת והתערסלת שוב בבטחה. אל תדאגי... מעכשיו תמיד אשאיר לך "אור קטן". מחר אביא לך תמונות. נלמד ביחד איך אומרים כדור, צלחת וכלב. אני אראה לך גם תמונות, את חייבת להתחיל לדבר. עוד שיר אחד אחרון ודי: "כבר אחרי חצות...עוד לא כיבו את הירח..." זהו. נדמה לי שזה הסתיים. אפשר לצאת על קצות האצבעות מהחדר, לא לשכוח להשאיר את הדלת פתוחה ואת האור דולק. את כבר ישנה אימא. להתראות אימא. אני הולכת ומבטיחה לשוב אלייך מחר.

אני יושבת לידך. שרה לך שיר ערש עתיק. אני יודעת שאת לא יכולה לשיר אתי, אבל בכל זאת, בכל פעם שאני שרה אלייך נדמה לי שהשפתיים שלך זזות: "נומי נומי, נומי נים". אל תדאגי אני יושבת אתך. היום בכית המון, את עייפה וגם אני. אולי זו האמבטיה שהרגיעה אותך. עד שתדברי אליי לא אוכל אלא לנחש בשבילך ובשבילי. מרחתי את העור שלך בדיוק כמו שהרפאה אמרה. היא הבטיחה לי שהמשחה היקרה, תעזור לעור שלך להיות מפויס יותר, מפויס אתך זאתי. נעים לי ללטף לך את היד הקטנה והמכוצת. היד שלך רכה כל כך. עכשיו את שלוה, עטופה בשמיכה שלך, נושמת את נשימותייך האטיות. נשימות המסמנות לי סופו של יום. את חייבת להירדם כבר. בגילך נרדמים מוקדם יותר. אני לא מצליחה להבין...יש לי עוד הרבה דברים לעשות. אני מלטפת לך את השיער, ומרגישה איך מסרגות אצבעותיי, חורצות שבילים בפלומה העדינה - מחלפותייך. קרחתות קטנות חומקות תחת אצבעותיי בשבריר שיערה. איזו סערה

איור: מירה פרידמן